UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 669. Adeodati Pap. Annus 1. Const. Pogon. Imp. Annus 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Visual Library

ciam Tauenenſem aſſirmat, & alii conſentiunt. Succeſſerunt in regnum fratres Theodoricus & Childericus: ſed illo redacto in ordinem, Childericus tenuit annos tres, vt patet ex iis, quæ in eius obitu inferius dicentur. tradunt autem ipſum coegiſſe Ebroinum Maiorem domus regiæ fieri monachum in Luxouienſi cœnobio, cum faueret Theodorico: quod & in Actis ſancti Philiberti Abbatis expreſſum habetur. Verum ſponte ipſum ſeceſſiſſe, rerū ſpectator Veſinus, qui expoſcēte Audolpho Abbate monaſterii S. Maxentii ſcripſit res geſtas S. Leodegarii Epiſcopi Auguſtodunenſis & martyris, tradit, pauloque diuerſa narrat, incipiens à Clothario filio Clodouei maiore natu, regnique ſucceſſore, his verbis a:

VII. *Per idem tempus minor Clotharius Rex cum Bathilde* matre regni Francorum habenas moderabatur. Qui cum Leodegarÿ prudentiam auditione accepiſſent, cuperentque eum in palatio apud ſe habere: petierunt ab Epiſcopo Pictauienſi eius auunculo & educatore, vt ei faceret copiam apud ipſos in palatio manendi. Epiſcopus ſtatim iuſſa complens, magnis rebus inſtructum, & ſapientia floribus redimitum eum miſit ad illos, qui eum ſane honorifice acceperunt. Ille vero intra paucos dies virtute & integritate ſua, ſermoniſque comitate id conſequutus eſt, vt Rex & Regina, & plerique Pontifices eum præcipue carum haberent, conſenſuq; omnium, maxime Francorum, Epiſcopi functione dignus proclamaretur. Itaque ab omnibus electum Auguſtoduni (quæ eſt Heduorum ciuitas) Epiſcopum curarunt ordinandum: quo munere cum annis tribus* ſtrenue functus eſſet, Rex Clotharius, qui eum promouerat, exceſſit e viuis.*

VIII. *Tum vero beatus Leodegarius Epiſcopus id audiens, celeriter ad palatium profectus eſt, & cum aliis de Rege conſtituendo tractare cæpit: cumque comperiſſent Childericum Auſtraſiorum Regem adoleſcentem pro ſua ætate regnū optime adminiſtraſſe, quædam Francorum pars eum voluit habere Regem. Porro Ebroinus, qui ſub Clothario Rege Maior domus fuerat, Theodoricum fratrem Childerici nitebatur Clothario ſubrogare: cuius autem nomen tum erat odioſum apud Francos, vt qui illo rurſus iugo premendos ſe vererentur, quod ſub Clothario per eum experti eſſent. Itaque Ebroini conſilio poſthabito, Childericum Francorum Regem elegerunt. Cernens ergo Ebroinus ſe deſtitutum, conſiliumque ſuum prorſus negligi, multo timore correptus, petiit à Rege, vt rebus omnibus derelictis permitteret ipſi vitam incolumi degere in monaſterio. Illo ſic rogante, & Leodegario quoque pro eo intercedente, Rex aſſenſit, & ilico eum ad Luxouienſe monaſterium ablegauit, vt illic monaſticum inſtitutum compleretur. Deinde in regno confirmatus Childericus Rex, germanum ſuum Theodoricum eidem ſeruo Dei conſeruandum ac nutriendum commiſit. Porro Leodegarium Epiſcopum omni domui ſuæ præfecit, & in omnibus Maiorem domus eſſe voluit.*

IX. *Igitur ea accepta poteſtate, quicquid aduerſus priſcorum Regum & magnorum procerum leges comperit inepte introductum, cum eſſet vita & moribus inculpatus, ad priſtinum reduxit ſtatum. Vſque adeo vero totum Francorum regnum vſquequaque reſtituit, vt omnes ſe gratularentur Regem habere Childericum, & palatiÿ præfectum Leodegarium.* at non intelligas, vt ipſe fuerit Magiſter domus, cum tunc temporis eiuſdē Leodegarii conſilio conſtet creatum fuiſſe Leudeſiū filium Erchonoaldi ſub Clothario eodem munere perfuncti ante Ebroinum. Sed pergit auctor: *Cum hæc annis fere tribus cum multo decore agerentur, malus dæmon, qui pro inſita ſibi inuidentia bona deſtruere ſolet, adminiſtris ſuis, quos idem Antiſtes ſibi ſocios adhibuerat rerum gerendarum, inuidiæ faces admouere cæpit, & per illos inter Epiſcopum & Regem diſcordiæ zizaniam ſeminare.*

X. *Imminente igitur tum Paſchatis celeberrimo die, Epiſcopus à Rege petiit, vt Auguſtoduni Heduorum ciuitate diem ſanctiſſimum celebraret. Non abnuit Rex, ſed Epiſcopi precibus ſtudet obſequi. In ipſis igitur vigiliis Paſchæ pro antiquo more illis pariter euntibus ad Miſſarum ſolemnia celebranda, odiÿ ſeminario adhuc latitanti, is qui malorum inuentor erat, accedens ad Epiſcopum, ait: Caueas tibi, ſancte Pontifex: Miſſarum enim celebritate peracta, iuſſu Regis interficiendus es: nam ſemen nequam ab hoſtibus tuis in eius ſatum pectore, hac nocte exeret ſeſe. His auditis, diſſimulat interim Epiſcopus, neque eam rem magni pendens, lætum & ſerenum vultum exhibet, inchoataque Miſſarum ſolemnia honeſtiſſime conſummat. Poſtquam autem ipſe & Rex Euchariſtiam ſumpſerunt, Rex ad palatium pranſurus aſcendit: Epiſcopus vero, peracto miniſterio hauſtoque cum ſuis mero (vt ſeſe habet humana fragilitas) Regis animos metuens, cum illis tractare cæpit, quid hac in re agendum videretur. Vbi autem ad Dominum preces fudit, conſultius ei viſum eſt, poſthabitis omnibus, Chriſtum ſequi, quam cœli locum dare, ne manus Regis tam feſto die ſacerdotis ſanguine inquinarentur, atque inde in Francorum odium & contemptum incideret, vniuſq; hominis cauſa totius populi concertatio & conflictus oriretur.*

Relicto igitur Rege, cunctiſque regni proceribus, pro nihilo ducens, quod in mundo haberetur, eadem nocte cum paucis iter ſuſcipit, eo profecturus, vbi pauper Chriſti effici poſſet. Id vbi Rex cognouit, valde contriſtatus, ac animo mærens, quendam è fidelibus ſuis cum magno exercitu poſt illum miſit; qui cum tota nocte inſequutus, diluculo aſſecutus eſt. Deprecante autem humiliter Pontifice, vt liceret ipſi quoque, relicto ſæculo, vacare Deo in Luxouienſi cœnobio, mox id ei permiſſum eſt. Itaque celeriter ad monaſterium perueniens, Ebroinum iam clericum inuenit, eumq; rogauit, vt ſi quid in ipſum peccaſſet, veniam inuicem peterent, & animorum inter ſe concordia iungerentur. Attamen ab Abbate ſeiuncti, aliquo temporis ſpatio pœnitentiam agentes, inter monachorum contubernia tam ſilenter ſe geſſerunt, vt perpetuo illic in monaſtico inſtituto manſuri viderentur.* hactenus de his vſque ad obitum Childerici, qui triennio in regno vixit ab obitu Clotharii Regis: quæ autem poſt hæc ſequuta ſint, ſuo loco dicturi ſumus: quæ quidem etſi diuerſa ab iis, quæ ab aliis narrantur, nonnihil reperiantur, non ſpernenda dixerim, vt auctoris ſui temporis res ſcribentis. XI. LEODEGARIVS SE CONFERT IN LVXOVIENSE COENOBIVM. * VIX.

IESV CHRISTI ANNVS 669.

ADEODATI PAP. Annus 1. CONST. POGON. IMP. Annus 2.

ANNVS ſequitur Domini ſexcenteſimus vndeſeptuageſimus, Indictione duodecima inchoata: quo, ſexto Kal. Febr. Vitalianus Papa, vbi ſediſſet annos tredecim & menſes quinque minus diebus quatuor, ex hac vita ad Deum migrat: cuius probitas ita refulſit, vt inter ſanctos Pontifices adſcriberetur, eiuſq; natalis dies anniuerſaria memoria perpetuo celebrandus ſanciretur. Dolemus tanti Pontificis tum ſcripta, tum acta, maxima ex parte calamitate temporis deperiiſſe, penitus obliuione ſepulta. I. VITALIANI PAP. OBITVS.

Præter illa autem quæ de ipſo ſingulis certis annis ſunt ſuperius enarrata, alia quædam reperiuntur, quæ cum certo anno definita minime habeantur, hic ea deſcribere, ex more, voluimus. Habet hæc enim Anaſtaſius: *Fecit autem Vitalianus ordinationes quatuor, creauit presbyteros viginti duos, diaconum vnum; Epiſcopos per diuerſa loca decem & octo.* *Inter Epiſcopos recens creatos, datum tradunt Epiſcopum primum Ferrarienſibus, vel (vt Rubeo b placet) Vicohabentiæ Epiſcopatum Ferrarium translatum: qui autem primus Ferrarienſibus Epiſcopus datus dicitur, Marinus nomine dictus habetur. Prodit idem auctor ex Rauennatis Eccleſiæ monumentis à Vitaliano Papa excommunicatum fuiſſe Maurum Epiſcopum Rauennatem, quod ab ipſo Romam vocatus cauſam dicturus, adeſſe contempſerit. At ille tantum abfuit, vt percuſſus anathemate reſipuerit, vt etiam fretus Exarchi potentia, quem ſibi intimum conciliauerat amicum, eo veſaniæ progreſſus ſit, vt in Vitalianum eandem anathematis ſententiam reciprocaret: quo portentoſo facinore perculſi omnes Italiæ Epiſcopi, vna cum Vitaliano coeuntes, eundem Maurum vt indignum penitus ſacerdotio exuerunt: puta id factum in Romano Concilio anno ſuperiori in cauſa Cretenſis Epiſcopi Ioannis collecto.

* al. XCVII. FERRARIENSIS PRIMVS EPIS.

b Hier. Rub. Hiſt. Rauen. lib. 4.

MAVRVS EP. RAVENNAS CONTVMAX ET PROTERVVS.

II. Cæterum quo cœpit mentis delirio Maurus perſeuerans, nec mutans Æthiops pellem ſuam, ad finem vitæ perductus, conteſtatus eſt omnes Rauennatis Eccleſiæ clericos, ne vnquam ſubiicerent ſe Romano Pontifici: in qua obſtinatione vita functus miſer, ab omni prorſus Eccleſiaſtica communione, ſuffragiis ſcilicet pro defunctis exhiberi ſolitis, & cōmemoratione è ſacris Diptychis in-

terdictus eſt à ſucceſſore Vitaliani Adeodato, de quo proxime dicturi ſumus. Porro in locum Mauri ſubrogatus eſt Reparatus, qui & ipſe refractarius laborauit perficere per Imperatoris reſcriptum, ne ſubiaceret Eccleſia illa Romanæ, licet in fine vitæ facti pœnitens obiiſſe dicatur: cui ſucceſſit Theodorus Eccleſiæ Romanæ obſequentiſſimus, qui & tenax fuit Chriſtianæ humilitatis, cuius Maurus penitus expers fuerat: is enim in Synodo Romana ſub Agathone ita ſubſcribere voluit: Theodorus exiguus Epiſcopus ſanctæ Eccleſiæ Rauennatis. Hæc de Epiſcopis Rauennatibus ſimul ſtrinximus occaſione Vitaliani Papæ Maurum corripientis.

III. Ad poſtremum autem hęc de Vitaliani ſepultura Anaſtaſius: *Sepultus eſt*, inquit, *ad beatum Petrum Apoſtolum ſub die ſexto Kal. Febr. Ceſſauit Epiſcopatus eius menſes duos & dies tredecim.* hæc ipſe. Qua ratione temporis inita, dicendum eſſe ſucceſſorem ſubrogatum fuiſſe die nona menſis Aprilis. Fuit is Adeodatus natione Romanus, filius Iouiniani, ex monacho, gratiſſimus omnibus; de quo iſta Anaſtaſius: *In tanta magnitudine fuit mitiſſimus ac benigniſſimus, vt omnem hominem à maiore vſque ad minimum libenter ſuſciperet: peregrinis compaſſionem exhibuit, vt etiam vnuſquiſque quod poſtulauit, ſine dubio impetraret: ſed & rogam omnibus ampliauit.* erat roga (vt dictum eſt) donatiuum ſolitum erogari, ita dictum ab erogando. Quod autem idem ſubdit, huius tempore motum ab Italia exercitum ad debellandum exortum in Sicilia tyrannum: operam ad id faciendum egregiam nauaſſe Vitalianum, conſtare diximus ex Imperatoris epiſtola.

ADEODATVS PAPA.

IV. Cæterum ſub eodem Adeodato Romano Pontifice, vbi Conſtantinopolim profectus eſt Conſtantinus, inuaſam fuiſſe Inſulam illam à Sarracenis, direq; vaſtatam, Anaſtaſius habet his verbis: *Poſtmodum venientes Sarraceni in Siciliam, obtinuerunt prædictam ciuitatem*, nempe Syracuſas, *& multam occiſionem in populo fecerunt, qui in caſtra ſeu montana confugerant: ſimiliter autem & prædam nimiam fecere, & æs quod illuc de ciuitate Romana delatum fuerat, ſecum tollentes, Alexandriam reuerſi ſunt.* hæc Anaſtaſius in ſucceſſore Vitaliani: eadem habet Paulus a diaconus. Verum cladem iſtam Siciliæ inſulæ factam eſſe ſub Vitaliano potius dicendum eſſet, ſi quæ extant literæ nomine Vitaliani Papæ ad monachos Siculos, vere Vitaliani eſſent: ponimus eas, ne inuidioſe prætermiſiſſe videamur. Extant apud Leonem Oſtienſem in Chronico Caſſinate, vbi cuiæ in fine leguntur, his præmiſſis eorundem monachorum litteris ad ſuos Romam datis, quæ ſic ſe habent:

SARRACENI SICILIAM VASTANT.

a Paul. diac. lib. 5. c. 13.

Sancta ac Deo digna congregationi Caſſinenſi Lateranis degenti, ſerui & filij eorum in Sicilia commorantes: Sic huius vitæ pelagum currere, vt portum quietis valeant apprehendere.

V. *Diuerſis attriti miſeriis, & innumeris calamitatibus oppreſſi, de profundis ad veſtram paternitatem clamamus, rogantes illam miſereri afflictæ & deſolatæ Siciliæ. Tot enim ac tantis tribulationum preſſuris deprimimur, vt iam nulla ſpes vitæ relinquatur. Sarraceni namque ab Alexandria cum immenſo exercitu ad Siciliam venientes, omnem fere inſulam igne & gladio deleuerunt; & monachos in S. Chriſti martyris Placidi commorantes cœnobio, diuerſis ſuppliciis affectos, morti tradiderunt. Redacta eſt terra in ſolitudinem, & ablatis ab illa hominibus, ferarum ſaltus effecta eſt: & nonaginta & octo ciuitates & villæ vobis in Sicilia ſubditæ incenſa, ſubuerſa, & deſolata ſunt. Sanctorum quoque domicilia deſtruentes, altaria Domini ſuffoderunt, & clericos cuiuſcumque ordinis & dignitatis diuerſis ſuppliciis affectos occiderunt. Facta ſum in deriſum (clamat Sicilia) omnibus gentibus, canticum eorum tota die: in triſtitia ſedeo, clamo, non eſt, qui conſoletur me. Iam enim pelli meæ, conſumptis carnibus, adhæſit os meum, & derelicta ſunt tantummodo labia mea circa dentes meos. Miſeremini mei, miſeremini mei ſaltem vos amici mei, Domini mei, vnica ſpes ſalutis meæ, quia manus Domini tetigit me.*

LITERÆ NOMINE SICVLORVM MONACHORV̄.

VI. *Quapropter opportune importune vos per patrem Benedictum & martyrem Chriſti Placidum adiuramus, vt ſuper nos afflictos miſericordiæ brachium extendatis, & ad monaſterium inſtaurandum, & ciuitates, caſtra, poſſeſſiones, & villas reparandas dirigere cum ſupplemento pecuniæ ſtudeatis, periclitantiq; inſulæ, iam iamq; nutanti Benedicti dexteram porrigatis. Iam enim Placidus in ſibi commiſſis omnibus rurſum occiditur, & Eutychius, Victorinus, & Flauia virgo in ſibi adhærentibus rurſus capite truncantur. Effuderunt namque Sarraceni ſanguinem monachorum Caſſinenſium, & Chriſtianorum cum illis habitantium, velut aquam in circuitu poſſeſſionum ſuarum, & non erat, qui iret & ſepeliret. Vnde veſtram ſanctitatem iterum iterumq; rogamus, vt nobis afflictis conſolationis iuuamen impendere ſtudeatis. Valete.* his ſubditæ leguntur literæ Vitaliani Papæ nomine inſcriptæ his verbis:

Vitalianus Epiſcopus ſeruus ſeruorum Dei dilectis in Chriſto filiis ſub patris Benedicti & Placidi dominio in Sicilia conſiſtentibus, ſalutem & Apoſtolicam benedictionem.

VII. *Ad hoc nos ſuperna clementia in orbe terrarum præfecit rectores atque cuſtodes, vt diſperſa congregare, & congregata conſeruare, & deſtructa reſtituere ſummopere procuremus. Quapropter quia ciuitates, caſtra, monaſteria, poſſeſſiones, & villas B. Benedicti in Sicilia ſubditas Paganorum incurſionibus deſolatas eſſe audiuimus, ſupra modum dolemus, omnipotentiq; Deo ſuper hoc gratias agimus, qui ideo temporaliter hic flagella irrogat, ne in æternum puniat. Vnde vos, chariſſimi filij, à fletu & mœrore ceſſare, monemus, & his noſtris filiis, quos de Caſſinenſi congregatione ad monaſteria reſtauranda, & ciuitates, caſtra, poſſeſſiones, & villas reparandas in Siciliam dirigere ſtuduimus, vt ſpecialibus dominis deſeruire curetis, ex parte beati Benedicti & noſtra præcipimus, vt in reſtauratione monaſterij & poſſeſſionum illos adiuuare ſtudeatis, cœptumq; laborem ad effectum perducere ſummopere procuretis. Nos enim & vos, & ciuitates, caſtra, poſſeſſiones, & villas, quas Tertullus Patricius beato Patri Benedicto in Sicilia dedit, defendere, adiuuare, & manutenere parati ſumus. Omnipotens Deus ſua vos gratia benedicat, atque à cunctis aduerſis eripiat. Valete.* hactenus literæ, quæ nobis parum arrident ob id potiſſimum, quod ciuitates plures in Sicilia hoc tempore poſſediſſe monachi dicerentur, quando nec ipſa Romana Eccleſia vel vnius oppiduli domina eſſet, vt ipſum poſſideret, immo nec Imperator ipſe inſulæ dominus tot ſibi ciuitates haberet.

VIII. Miſſis his, de profectu Anglicanæ Eccleſiæ per Theodorum & Hadrianum à Vitaliano Pontifice anno ſuperiori miſſos (vt vidimus) iam agamus, non enim eodem quo iuſſi ſunt anno in Britanniam appulerūt, ſed ſequenti, hoc ipſo ſcilicet: quod etiam Beda teſtatur his verbis: *Peruenit autem Theodorus ad Eccleſiam ſuam ſecundo poſtquam conſecratus eſt anno ſub ſexto Kalend. Iuniarum Dominica, & fecit in ea annos viginti & vnum, menſes tres, dies viginti ſex. Moxque peragrata inſula tota, quaquauerſum Anglorum gentes morabantur (nam & libentiſſime ab omnibus ſuſcipiebatur atque audiebatur) rectum viuendi ordinem, ritum celebrandi Paſchæ canonicum, per omnia comitante & cooperante Hadriano, diſſeminabat. Iſque primus erat Archiepiſcopus, cui omnis Anglorum Eccleſia manus dare conſentiret. Et quia litteris ſacris ſimul & ſecularibus (vt diximus) abundanter ambo erant inſtructi: congregata diſcipulorum caterua, ſcientiæ ſalutaris quotidie flumina irrigandis eorum cordibus emanabant; ita vt etiam metricæ artis, aſtronomiæ, & arithmeticæ Eccleſiaſticæ diſciplinam inter ſacrorum apicum volumina ſuis auditoribus contraderent. Indicio eſt, quod vſque hodie ſuperſunt de eorum diſcipulis, qui Latinam Græcamque linguam æque vt propriam, in qua nati ſunt, norunt.*

Neque vmquam prorſus, ex quo Britanniam petierunt Angli, feliciora fuere tempora, dum & fortiſſimos Chriſtianoſque habentes Reges, cunctis barbaris nationibus eſſent terrori, & omnium vota ad nuper audita cœleſtis regni gaudia penderent, & quicumque lectionibus ſacris cuperent erudiri, haberent in promptu magiſtros, qui docerent: & ſonos cantandi in Eccleſia, quos eatenus in Cantia tantum nouerant, ab hoc tempore per omnes Anglorum Eccleſias diſcere cœperunt: primuſque, excepto Iacobo, de quo ſupra diximus, cantandi magiſter Nordhumbrorum Eccleſiis Eddi cognomento Stephanus fuit inuitatus de Cantia à reuerendiſſimo viro VVilfrido, qui primus inter Epiſcopos, qui de Anglorum gente eſſent, Catholicum viuendi morem Eccleſiis Anglorum tradere didicit.

Itaque Theodorus perluſtrans vniuerſa, ordinabat locis opportunis Epiſcopos, & ea, quæ minus perfecta reperit, his quoque iuuantibus corrigebat. In quibus & Ceaddam Epiſcopum cum argueret non fuiſſe rite conſecratum, reſpondens ipſe voce humillima dixit: Si me, inquit, noſti Epiſcopatum non rite ſuſcepiſſe, libenter ab officio

[illegible]

diſcedo: quippe qui neque me vnquam hoc eſſe dignum arbitrabar, ſed obedientiæ cauſa iuſſus ſubire hoc, quamuis indignus, conſenſi. At ille audiens humilitatem reſponſionis eius, dixit, non eum Epiſcopatum dimittere debere: ſed ipſe ordinationem eius denuo Catholica ratione conſummauit. At de his modo hactenus: habes, quę conſulas, ſi ſcire cupis Theodori res geſtas, nobis ad inſtitutum ſatis, eius primordia hic poſuiſſe, quo intelligas, quantos germen iſtud ex vinea illa, quæ extendit vſq; ad mare & trans mare propagines ſuas, Romana, inquam, Eccleſia, fructus attulerit.

IESV CHRISTI
ANNVS 670.

ADEODATI PAP. Annus 2. CONST. POGON. IMP. Annus 3.

I. CHRISTI annus ſexcenteſimus ſeptuageſimus ſequitur, decimatertia Indictione, in quo quid bonum Annales exhibere valeant, non reperimus, niſi fruges ex fertili agro Eccleſiæ Anglicanæ, excolentibus eam (vt diximus) Theodoro atque Hadriano illuc à Romano Pontifice Vitaliano miſſis. Etſi enim olim vomere excolta Apoſtolicorum virorum, quos S. Gregorius miſerat, vberes primitiarum fructus Deo dediſſet; ſilueſcente illa nonnihil Scotorum cultu diuerſa ſemina rituum ſerentium, nouorum cultorum ex Romana Eccleſia miſſorum laboribus, diuina iuuante gratia, vbique læta, vbique fœcunda apparuit, erga Romanam Eccleſiam redditis propenſioribus Anglorum animis, cuius ope ritè ſancteque colere religionem iterum didiciſſent. Audi iſta ex eorum gentili Beda *a*, pauca hæc in medium afferente, ex quibus reliqua intelligere quiſque poſſit, ait enim:

II. *Anno Dominicæ Incarnationis ſexcenteſimo ſeptuageſimo, qui eſt annus ſecundus, ex quo in Britanniam venit Theodorus*, tertio vero, ex quo à Vitaliano fuit ab Vrbe dimiſſus, *Oſvvi Rex Nordhumbrorum preſſus eſt infirmitate, qua & mortuus eſt, anno ætatis ſuæ quinquageſimo octauo. Qui in tantum eo tempore tenebatur amore Romanæ & Apoſtolicæ inſtitutionis, vt ſi ab infirmitate ſaluaretur, etiam Romam venire, ibique ad loca ſancta vitam finire diſponeret, Wilfridumque Epiſcopum ducem ſibi itineris fieri, promiſſa non parua pecuniarum donatione, rogaret. Qui defunctus die decimaquinta Kal. Martiarum, Egfridum filium regni hæredem reliquit, &c.* quæ enim ſequuntur de Synodo Anglicana, ſuo loco dicemus.

III. In Belgio autem in pago Cameracenſi hoc anno clariſſima virgo *b* radiis caſtitatis enitens, fulgore martyrii addito, longe lateque reſplenduit, veſpertilionibus Nocturnibus tantum inuiſa. Maxellendis iſta nomine dicta eſt, quæ cum virginitatem Chriſto deſponſam omni virtutum genere exornaſſet, ab eo, qui eam cuperet in vxorem ducere, Arduino nomine, militari manu domi comprehenſa, cum eidem conſentire omnino renueret, gladio perita, ab eodem occiſa eſt. Cuius virginitatem martyrio conſecratam Dei Eccleſia venerata, accedentibus diuinis ſuffragiis per miracula declaratis, ipſam inter ſanctas martyres retulit, anniuerſariaque memoria colit. Agit de eadem hoc itidem anno Sigebertus in Chronico; cuius etiam teſtificatione liquet, eodem tempore ſubiiſſe martyrium ſanctum Proiectum Aruernenſem Epiſcopum, cuius martyrii cauſam illam afferunt, quod conqueſto ipſo apud Childericum Regem aduerſus Hectorem Maſſilienſem Patricium ob plurima ab eo illata damna Aruernenſi Eccleſiæ, cum Rex facinoroſum hominem gladio cædi iuſſiſſet, ipſe ſanctus Antiſtes ab eiuſdem vrbis primoribus Hectoris pernecеſſariis appetitus armis crudeliter necatus eſt. Sufficiens quidem ad martyrium exiſtimata eſt cauſa, cum ob defenſionem ſuæ Eccleſiæ id ſit paſſus.

IESV CHRISTI
ANNVS 671.

ADEODATI PAP. Annus 3. CONST. POGON. IMP. Annus 4.

SEXCENTESIMVS ſeptuageſimus primus agitur Redemptoris annus, decimaquarta Indictione, eodemque tertius abſoluitur Childerici Francorum Regis, quo ipſe priuatus eſt regno ſecũdum ſancti Eligii vaticinium, de quo ſuperius dictum eſt. De priuatione autem ipſius & morte cauſam illam afferunt *c*, quod cum ob nimiam ſæuitiam in Francorum nobiles exhibitam eorumdem Francorum in ſe animos concitaſſet, à Bobylone, quem ſeruili ſupplicio ad ſtipitem tentum verberare feciſſet, occiſus fuit: in locum vero eius ſubrogatur germanus ipſius Theodoricus. Quo audito Ebroinus, qui illi antea ſtuduiſſet, & eius cauſa in monaſterium detruſus eſſet, vel timore malorum ſponte adiiſſet, ex monacho mutatus in militem, aduerſus eos, quos paſſus eſſet aduerſarios, gladium ſtrinxit, nobileſque complures obtruncauit, ſummo magiſtratu Maioris domus eidem Regi Theodorico inhærens. Inter ipſos fuit ſanctus Leodegarius Auguſtodunenſis Epiſcopus, de quo ſuo loco dicendum erit. I.

I. OBITVS CHILDERICI. THEODORICI REGNVM.

c In appen. apud Greg. Turo. & apud Aimoi. lib. 4. c. 44.

Hic autem lectorem monitum velim, in horum Regum ſucceſſione diuerſos diuerſa ſcribere, nempe poſt obitum Clotharii eleuatum in regnum Theodoricum, eoque ſublato, Childericum ſucceſſiſſe: aliqui autem aiunt, Theodoricum ſucceſſiſſe Childerico. Verum de his ſentienda puto, quæ ſcribit ſanctus Audoenus ex oraculo ſancti Eligii, qui ea ſcriberet, ſicut expleta vidit, Repetẽda hic ſunt verba eius, quo de his certior veritas percipi poſſit; ait enim hæc: *Defuncto Clodoueo Rege, qui ſine dubio breui deſinet eſſe in humanis, aliquandiu Regina coniux eius cum tribus filiolis regnum obtinebit. Illa autem ſublata, & filiis in regno relictis, vnus ex eis cadet*: fuit hic, vt dictum eſt, Clotharius; *nec diu poſt alter quoque è duobus regno priuabitur*, quem ex his, quæ ſequuntur, Childericum fuiſſe, dicere opus eſt. nam pergit: *Tertius vero ſolus obtinebit monarchiam, eritque eius magna gloria atque potentia.* Huculſq; Eligius. ſubdit Audoenus: II.

Nos vero dubitare non debemus, ita fore, vt prædixit, cum iam nonnulla impleta videamus. nam & Clodoueus Rex intra breue tempus in pace obiit, & Regina coniux cum tribus paruulis ad paucos annos regnans, filiis poſtea reliquit principatum: paucis interim labentibus annis, maior natu, Clotharius videlicet, dum pacifice regnat, excedit è vita, duobus relictis fratribus, de quibus, quid futurum ſit, Deus ſolus nouit. hæc ſcribebat (vt apparet Audoenus) cum poſt obitum Clotharii ambo fratres regnare cœperunt. Sed non diu poſt reiicitur Theodoricus, & erigitur Childericus, quem ſecundum vaticinium ſancti Eligii haud diutius regnaſſe oportuit; nam (vt dicebat) alter cito cecidit ex duobus, & tertius diu monarchiam obtinuit, qui fuit Theodoricus. Ex his ergo corrigas, qui Childerico annos tribuunt duodecim, quem non exceſſiſſe putamus annum tertium, ad quem perueniſſe vidimus. Quem vero diutius tenuiſſe regnum, ex eodem diuino conſtat oraculo, fuit Theodoricus: nam apud Aimoinum reperies regnaſſe annos vndeuiginti, ſiue (vt alia lectio habet) viginti & vnum. Quod autem apud Gregorium legitur, regnaſſe annos quatuordecim, à tempore reſtitutionis, certum eſt auctorem numerare: ait enim Sigebertus, eum reſtitutum anno Domini 679. defunctam vero anno ſexcenteſimo nonageſimo tertio. III.

CORRIGITVR ERROR DE TEMPORE REGVM FRANC.

Reddunt Græcorum Annales, hoc anno quarto Imperatoris Conſtantini cœleſti ſigno perterrefactum orbem, ita vt videretur eius interitus imminere; inuaſamque à Sarracenis Lyciam atq; Ciliciam, comparatumque ab eiſdem apparatum ad expugnandam Conſtantinopolita-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN